

Dartele en vermakelijke parodie

RECENSIE IEMANDSLAND

★★★★☆

Gebeurtenis: première muziektheater-voorstelling *Iemandsland*. **Met:** Albert Secuur, Nick Kamerling, Tim Meeuws, TJ da Silva, Gabriëlle Glasbeek, Arno van der Heyden, Lies van de Wiel en Erik Hartevelde. **Regie:** Michael Helmerhorst. **Schrijver:** Jan Veldman. **Muziek:** Bert Hadders & De Nozems. **Animaties:** Happy Ship. **Decor:** Harm Naaijer. **Productie:** Luuk Stelder. **Artistieke leiding:** Carmen Schilstra. **Gezien:** 15/5, boerenschuur aan de Tweederde Weg (Zuid) 25, Nieuw-Buinen. **Publiek:** 500 (uitverkocht). Nog dertien keer te zien t/m 6 juni (zie ook www.iemandsland.com).

PETER VAN DER HEIDE

De Veenkoloniën. Je zal er maar wonen. Berrie Kazimir niet. Vol van zichzelf ontvluchtte de gladjakker zodra hij kon het stukje *Iemandsland*, gelegen op de grens van Drenthe en Groningen. In de stellige overtuiging er nooit weer terug te keren. Het loopt anders, zoals alles in het leven anders loopt dan gepland. „Het leven is een peilloos diepe poel van ellende”, houdt zijn stervende vader Berrie nog voor. Daar verandert de in een scootmobiel broezende bode van het licht niets aan.

Dat Berrie – weer een mooie hoofdrol van Albert Secuur – toch terugkeert naar zijn geboortegrond is te danken aan de soundtrack van zijn jeugd: *A Full Moon In Broad Daylight* van de besnorde progrock-band Strawberry Wizards. Het was de tijd van biermerk Skol en ‘Leve de man van de SRV’. En van de tv-serie *Q & Q* waar de jongere

Mooie rol van Albert Secuur in *Iemandsland*. FOTO WILLEM VAN DER VELDE

uitvoering van Berrie uit kon zijn weggelopen. Zo beweegt het groot opgezette *Iemandsland* zich in het heden, met zo nu en dan een soepele flashback naar die jaren zeventig.

Op verzoek van de provincie Drenthe gingen artistiek leidster Carmen Schilstra en muzikant Bert Hadders drie jaar geleden op zoek naar een verhaal dat past bij een streek die creatief moet omgaan met krimp. Vind maar eens de schoonheid in een landschap dat bekend staat als desolaat. In de

grote schuur van het gastvrije boerenechtpaar Henk Schipper en Lizanne Elberse zijn kosten noch moeite gespaard om van dit blijmoedige locatietheaterstuk een succes te maken.

Dat is glansrijk gelukt al heeft het niet de magie van de *Drentse Bluesopera*. Wel is het opnieuw een sympathiek project dat dankzij de binding met de regio tot de verbeelding zal spreken van vele Drenten en Groningers. De sterk visuele voorstelling, met prachtige beeldprojecties, houdt vaart. Op onder-

houdende wijze ontluiken haast kluchtachtige personages. Goede cast ook. Zo’n plat pratende Arno van der Heyden die de lach aan zijn kont heeft hangen. En wat te denken van Erik Hartevelde die als vaderlief meesterlijk alle mogelijke zegswijzen van het woordje ja ver- kent.

Het prettig rommelige, mooi efficiënte decor draagt verder bij aan het onrustige sfeertje dat wordt neergezet. Geen stijf of intellectueel verantwoord theater derhalve, hier heerst Elvis als de sjansende keu-

ning van de Bunermond op de rock-’n-roll-seksmuziek van Bert Hadders en zijn Nozems. Zo rijgen de scènes vol grappen en grollen zich aaneen, lekker lompe confrontaties en vergeelde herinnerings (jawel). Was vroeger alles beter? Blijft dan niets hetzelfde? Wie Berrie ziet aanmodderen, weet dat komaf nooit te verloochenen is. Diepgaander wordt het niet in deze parodie. Een identiteit vinden is overal moeilijk. Niet alleen als je een Veenkoloniaal, patsurig lulletje als Berrie bent.